

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

**EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
CZWARTA SEKCJA**

SPRAWA RUPRECHT przeciwko POLSCE

(Skarga nr 39912/06)

WYROK

STRASBOURG

z dnia 21 lutego 2012 r.

Wyrok ten stanie się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 44 ust. 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie edycyjnej.

W sprawie RUPRECHT przeciwko Polsce

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), zasiadając jako Izba składająca się z następujących sędziów:

David Thór Björgvinsson, *Przewodniczący*,

Lech Garlicki,

Päivi Hirvelä,

George Nicolaou,

Ledi Bianku,

Zdravka Kalaydjieva,

Vincent A. De Gaetano, *sędziowie*,

oraz Lawrence Early, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 31 stycznia 2012 r.,

wyduje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 39912/06) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesionej do Trybunału na podstawie artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”) przez obywatela polskiego, pana Marka Ruprechta („skarżący”) z dnia 29 sierpnia 2006 r.

2. Skarżący był początkowo reprezentowany przez pana R. Bafię, adwokata prowadzącego praktykę w Gdyni. Pismem z dnia 14 grudnia 2009 r. adwokat powiadomił Kancelarię, iż zrzekł się swego pełnomocnictwa. Rząd polski („Rząd”) reprezentowany był przez swojego Przedstawiciela, pana J. Wołaszewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. W dniu 21 kwietnia 2008 r. skarga została zakomunikowana Rządowi. Zdecydowano także o określeniu dopuszczalności i meritum skargi (artykuł 29 ust. 1 Konwencji).

FAKTY**I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

4. Skarżący urodził się w 1969 r. i obecnie przebywa w Areszcie Śledczym w Sztumie.

A. Postępowanie karne wobec skarżącego oraz tymczasowe aresztowanie

5. Skarżący został zatrzymany w dniu 7 maja 2004 r. w związku z podejrzeniem popełnienia zabójstwa i licznych przestępstw kradzieży.

6. W dniu 9 maja 1998 r. Sąd Rejonowy w Gdyni zastosował wobec skarżącego tymczasowe aresztowanie na podstawie uzasadnionego podejrzenia, iż popełnił on zarzucane mu czyny.

7. Zażalenia skarżącego na postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania i późniejsze wnioski o uchylenie stosowania tymczasowego aresztowania były bezskuteczne.

8. W okresie prowadzenia dochodzenia sądy kilkakrotnie przedłużały tymczasowe aresztowanie skarżącego.

9. W dniu 31 lipca 2000 r. do Sądu Okręgowego w Gdańsku wpłynął akt oskarżenia przeciwko skarżącemu i siedmiu innym osobom. Zarzuty przedstawione skarżącemu obejmowały między innymi: zabójstwo, usiłowanie zabójstwa, uprowadzenie oraz nielegalne posiadanie broni.

10. W dniu 29 lipca 2003 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku uznał skarżącego winnym popełnienia zarzucanych czynów i skazał go na karę dożywotniego pozbawienia wolności. Skarżący złożył apelację.

11. W dniu 16 grudnia 2004 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku uchylił wyrok sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

12. W dniu 25 sierpnia 2005 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku wyłączył do odrębnego postępowania część zarzutów przedstawionych skarżącemu („drugie postępowanie”). Zarówno postępowanie pierwotne, jak i drugie postępowanie, prowadzone były przed Sądem Okręgowym w Gdańsku.

13. W okresie trwania postępowania aresztowanie tymczasowe skarżącego zostało ponownie przedłużone.

14. Podejmując decyzje odnośnie aresztowania tymczasowego, władze każdorazowo uzasadniały je istnieniem poważnego podejrzenia, iż skarżący popełnił zarzucane mu czyny, co potwierdzały zeznania świadków i opinie biegłych. Władze zwróciły uwagę na wagę tych przestępstw, wskazując na rodzaj czynów zarzucanych skarżącemu oraz prawdopodobieństwo orzeczenia wobec skarżącego surowej kary pozbawienia wolności. Sądy uznały także, iż aresztowanie skarżącego było niezbędne ze względu na potrzebę zapewnienia prawidłowego toku postępowania. Ponadto, sądy nie dopatrzyły się szczególnych względów, wskazanych w art. 259 ust.1 Kodeksu postępowania karnego, które uzasadniałyby odstąpienie od tymczasowego aresztowania i zastosowanie łagodniejszego środka.

15. W dniu 14 listopada Sąd Apelacyjny w Gdańsku wydał postanowienie w przedmiocie uchylenia tymczasowego aresztowania skarżącego w drugim postępowaniu. Skarżący pozostał w areszcie ze

względu na kolejne przedłużenie tymczasowego aresztowania w ramach postępowania pierwotnego.

16. Po odesłaniu sprawy do ponownego rozpoznania w ramach postępowania pierwotnego Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał wyrok w dniu 24 sierpnia 2007 r. Skarżący został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności.

17. W ramach drugiego postępowania w dniu 15 kwietnia Sąd Okręgowy w Gdańsku skazał skarżącego na karę 10 lat pozbawienia wolności.

18. Obecnie przed sądami krajowymi toczą się postępowania odwoławcze odnośnie obu postępowań.

B. Cenzurowanie korespondencji skarżącego

19. W dniach 7 i 15 maja 2007 r. skarżący otrzymał cztery karty pocztowe od członków rodziny i przyjaciół ze stemplem „cenzurowano”.

C. Kontakty skarżącego z osobami odwiedzającymi

20. W dniu 15 maja 2007 r. sędzia Sądu Okręgowego w Gdańsku nie uwzględnił wniosku skarżącego o wydanie zgody na widzenie skarżącego w Areszcie Śledczym w Gdańsku z niejakim J.Ch, zgodnie z oświadczeniem skarżącego, jego kuzynem. Decyzja brzmiała następująco:

„określenie „kuzyn” jest bardzo szerokie, a zatem w opinii sądu pan. J.Ch. jest osobą obcą, natomiast zgody na widzenia udziela się osobom najbliższym”

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

A. Zasady dotyczące środków zapobiegawczych, w szczególności tymczasowego aresztowania

21. Właściwe prawo krajowe i praktyka odnośnie tymczasowego aresztowania, podstaw przedłużenia, zwolnienia z aresztowania i zasad rządzących pozostałymi, tzw. środkami zapobiegawczymi wskazano w wyrokach Trybunału w sprawach *Kudła przeciwko Polsce* [GC], nr 30210/96, §§ 75-79, ETPCz 2000-XI; *Bagiński przeciwko Polsce*, nr 37444/97, §§ 42-46, z dnia 11 października 2005 r.; oraz *Celejewski przeciwko Polsce*, nr 17584/04, §§ 22-23, z dnia 4 sierpnia 2006 r.

B. Zasady monitorowania korespondencji tymczasowo aresztowanego

22. Właściwe prawo krajowe i praktyka odnośnie cenzurowania korespondencji osadzonych przedstawiono w wyrokach Trybunału w sprawach *Mocny przeciwko Polsce* (dec.), nr 47672/09, z dnia 30 listopada 2010 r. oraz *Kliza przeciwko Polsce*, nr 8363/04, §§ 29-34, z dnia 6 września 2007 r.

C. Zasady dotyczące kontaktów tymczasowo aresztowanego ze światem zewnętrznym

23. Właściwe przepisy prawa krajowego zawarte są w „nowym” Kodeksie karnym wykonawczym z dnia 6 czerwca 1997 r., który wszedł w życie w dniu 1 września 1998 r., zastępując kodeks uprzednio obowiązujący. Zgodnie z artykułem 217 Kodeksu tymczasowo aresztowany ma prawo do widzeń pod warunkiem uzyskania zgody właściwych władz.

PRAWO

I. WNIOSEK RZĄDU O SKREŚLENIE SKARGI NA PODSTAWIE ARTYKUŁU 37 KONWENCJI

24. W dniu 3 października 2011 r. Rząd złożył jednostronne oświadczenie o treści podobnej do oświadczenia złożonego w sprawie *Tahsin Acar przeciwko Turcji* ((zastrzeżenie wstępne) [GC], nr 26307/95, ETPCz2003-VI) oraz powiadomił Trybunał, iż jest gotów przyjąć, iż doszło do naruszenia praw skarżącego na podstawie artykułu 5 § 3 Konwencji w związku z przewlekłym stosowaniem tymczasowego aresztowania w jego sprawie. Rząd zaproponował przyznanie skarżącemu odszkodowania w wysokości 9 000 złotych z tytułu strat niematerialnych. Rząd zwrócił się do Trybunału o skreślenie skargi na podstawie artykułu 37 Konwencji. Skarżący zgłosił sprzeciw.

25. Trybunał ponownie zauważa, iż w pewnych okolicznościach właściwym może okazać się skreślenie skargi na podstawie artykułu 37 ust. 1 (c) Konwencji na podstawie jednostronnego oświadczenia pozwanego Rządu, nawet jeżeli skarżący jest zainteresowany dalszym rozpoznawaniem jego sprawy. W zależności od okoliczności danej sprawy Trybunał może uznać, że jednostronne oświadczenie stanowi wystarczającą podstawę stwierdzenia, iż poszanowanie praw człowieka określonych Konwencją i jej protokołami nie wymaga dalszego rozpoznawania sprawy przez Trybunał

(zob. *Tahsin Acar*, cyt. powyżej, § 75; oraz *Melnic przeciwko Mołdowie*, nr 6923/03, § 22, z dnia 14 listopada 2006 r.).

26. Zgodnie z orzecnictwem Trybunału kwota zaproponowana w jednostronnym oświadczeniu może zostać uznana za wystarczającą podstawę skreślenia skargi lub jej części z listy spraw. Trybunał będzie mieć w tej kwestii wzgląd na zgodność kwoty z kwotami przyznanymi w podobnych sprawach, uwzględniając zasady opracowane przez Trybunał celem szacowania kwot odszkodowania niepieniężnego zasądzanego ze względu na przewlekłe stosowanie tymczasowego aresztowania (zob. *Kauczor przeciwko Polsce*, nr 45219/06, z dnia 3 lutego 2009 r. z dalszymi odniesieniami).

27. Mając na względzie fakty i przyczyny podane powyżej, w szczególności zaproponowaną wysokość odszkodowania, Trybunał stwierdza, że Rząd nie przedstawił wystarczającej podstawy do stwierdzenia, iż poszanowanie praw człowieka w rozumieniu Konwencji i jej Protokołów nie wymaga dalszego rozpoznawania sprawy przez Trybunał. (zob. a contrario, *Spółka z o.o. WAZA przeciwko Polsce* (skreślona), skarga nr 11602/02, 26 czerwca 2007 r.).

28. Z tego względu Trybunał oddala wniosek Rządu o skreślenie skargi z listy spraw na podstawie artykułu 37 Konwencji i przeprowadzi ocenę dopuszczalności i meritum skargi.

II. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 5 UST. 3 KONWENCJI

29. Skarżący podniósł zarzut przewlekłego stosowania tymczasowego aresztowania, zgodnie z artykułem 5 ust. 3 Konwencji, który we właściwym zakresie stanowi, co następuje:

„Każdy zatrzymany lub aresztowany zgodnie z postanowieniami ustępu 1 lit. (c) niniejszego Artykułu... ma prawo być sądzony w rozsądnym terminie albo zwolniony na czas postępowania. Zwolnienie może zostać uzależnione od udzielenia gwarancji zapewniających stawienie się na rozprawę.”

30. Rząd nie przedstawił uwag.

A. Dopuszczalność skargi

31. Trybunał stwierdza, iż skarga nie jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu artykułu 35 ust. 3 Konwencji. Trybunał zauważa ponadto, że nie jest ona niedopuszczalna z jakichkolwiek innych przyczyn, musi zatem zostać uznana za dopuszczalną.

B. Meritum skargi

1. Okres podlegający ocenie

32. Tymczasowe aresztowanie skarżącego rozpoczęło się w dniu 7 maja 1998 r., kiedy został on zatrzymany w związku z podejrzeniem popełnienia zabójstwa i kradzieży. W dniu 29 lipca 2003 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku uznał skarżącego winnym popełnienia zarzucanych czynów i skazał go na karę dożywotniego pozbawienia wolności (zob. par. 10 powyżej). Począwszy od tego dnia skarżący przebywał w areszcie „w wyniku skazania przez właściwy sąd”, w rozumieniu artykułu 5 ust. 1 (a), w konsekwencji okres tymczasowego aresztowania nie może być brany pod uwagę dla celów artykułu 5 ust. 3 (zob. *Kudła*, cyt. powyżej, § 104). W dniu 16 grudnia 2004 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku uchylił wyrok Sądu Okręgowego. Po tej dacie aresztowanie skarżącego ponownie podlegało postanowieniom artykułu 5 ust. 3.

W dniu 14 listopada Sąd Apelacyjny w Gdańsku uchylił tymczasowe aresztowanie skarżącego w drugim postępowaniu (zob. par. 15 powyżej), lecz skarżący nadal przebywał w areszcie w związku z postępowaniem pierwotnym. Aresztowanie skarżącego trwało do dnia 24 sierpnia 2007 r., to jest do dnia, w którym Sąd Okręgowy w Gdańsku uznał skarżącego winnym wszystkich zarzucanych czynów i skazał na karę dożywotniego pozbawienia wolności (zob. par. 16 powyżej). Po tym terminie aresztowanie skarżącego ponownie nie może być brane pod uwagę dla celów artykułu 5 ust. 3 Konwencji.

33. W związku z powyższym okres podlegający ocenie wynosi około siedmiu lat i jedenastu miesięcy.

2. Ocena Trybunału

(a) Zasady ogólne

34. Trybunał przypomina, iż zasady ogólne dotyczące prawa „do procesu w rozsądnym terminie lub zwolnienia na czas postępowania, gwarantowanego zgodnie z artykułem 5 ust. 3 Konwencji” zostały przedstawione w poprzednich wyrokach Trybunału (zob. m.in. *Kudła*, cyt. powyżej § 110 i następane, oraz *McKay przeciwko Zjednoczonemu*

Królestwu [GC], nr 543/03, §§ 41-44, ETPCz 2006 r.-..., z dalszymi odniesieniami).

(b) Zastosowanie zasad do faktów sprawy

35. Decyzje władz dotyczące tymczasowego aresztowania, prócz uzasadnionego podejrzenia względem winy skarżącego, oparto głównie na trzech podstawach, mianowicie (1) wadze zarzucanych czynów, (2) wysokości kary, której skarżący podlegał; (3) konieczności zapewnienia prawidłowego toku postępowania, zważywszy na ryzyko fałszowania dowodów przez skarżącego lub nakłaniania świadków do składania fałszywych zeznań w związku z prawdopodobieństwem nałożenia na skarżącego surowej kary.

36. Trybunał przyjmuje, iż uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstw przez skarżącego mogło początkowo wymagać tymczasowego aresztowania. Ponadto, konieczność zapewnienia właściwego prowadzenia postępowania stanowiła uzasadnioną podstawę początkowego aresztowania skarżącego.

37. Jednakże wraz z upływem czasu podstawy te stały się mniej istotne. Trybunał musi zatem ustalić, czy pozostałe przesłanki podane przez sądy, a mianowicie surowość przewidywanej kary i ryzyko zakłócenia postępowania przez skarżącego, były „odpowiednie” i „wystarczające” (zob. *Kudła*, cyt. powyżej, §111).

38. Zdaniem władz prawdopodobieństwo nałożenia na skarżącego surowej kary pociągało za sobą domniemanie zakłócenia przez skarżącego postępowania prawidłowego toku postępowania. Jednakże, mimo że Trybunał przypomina, iż surowość kary stanowi ważny element oceny ryzyka ukrywania się przed wymiarem sprawiedliwości lub ponownego popełnienia przestępstwa, waga zarzutów nie może uzasadniać długich okresów tymczasowego aresztowania (zob. *Michta przeciwko Polsce*, nr 13425/02, § 49, z dnia 4 maja 2006 r.).

39. Trybunał zauważa ponadto, iż w postanowieniach o przedłużeniu tymczasowego aresztowania skarżącego nie przedstawiono uzasadnienia istnienia ryzyka fałszowania dowodów przez skarżącego, zastraszania świadków lub zakłócenia postępowania w inny sposób. W związku z brakiem jakichkolwiek innych czynników, które mogłyby potwierdzić rzeczywiste istnienie ryzyka, które stanowiło uzasadnienie decyzji, argument ten nie może zostać zaakceptowany w kontekście całego okresu tymczasowego aresztowania skarżącego. Ponadto, nic nie wskazuje na to, by w jakimkolwiek momencie okresu, o którym mowa, władze rozważały możliwość zastosowania względem skarżącego innych środków zapobiegawczych, na przykład poręczenia majątkowego lub dozoru policyjnego.

40. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, iż podstawy przedstawione przez władze krajowe nie mogły uzasadnić całego okresu

tymczasowego aresztowania skarżącego. Ze względu na te okoliczności nie ma konieczności rozpatrywania, czy postępowanie prowadzono z należytą starannością.

41. Nastąpiło zatem naruszenie artykułu 5 ust. 3 Konwencji.

III. DOMNIEMANE NARUSZENIA ARTYKUŁU 8 KONWENCJI

42. Skarżący podniósł zarzut dotyczący cenzurowania korespondencji z członkami rodziny. Podniósł także zarzut dotyczący zgody na widzenia z członkami rodziny raz w miesiącu oraz faktu, iż w trakcie widzeń oddzielony był od krewnych szklaną przegrodą i rozmawiał z nimi za pośrednictwem telefonu. Skarżący odniósł się do artykułu 8 Konwencji, który stanowi, we właściwym zakresie, co następuje:

“1. Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia rodzinnego i prywatnego (...) i swojej korespondencji.

2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności osób.”

43. Odnośnie zarzutu dotyczącego cenzurowania korespondencji skarżącego, Trybunał w pierwszej kolejności stwierdza, iż domniemana ingerencja w korespondencję skarżącego nie dotyczyła listów, lecz kart pocztowych. Skarżący przedstawił cztery karty pocztowe od członków rodziny i przyjaciół ze stemplem „cenzurowano” (zob. par. 19 powyżej). W związku z powyższym Trybunał stwierdza, iż karta pocztowa z definicji służy do przesyłania wiadomości bez koperty. A zatem z treścią karty pocztowej łatwo można się zapoznać, bez konieczności naruszenia koperty.

44. Pomijając kwestię wystąpienia ingerencji w prawa skarżącego do poszanowania korespondencji, Trybunał zauważa, iż zgodnie z art. 217 (a) ust. 1 i 2 Kodeksu karnego wykonawczego, cenzury korespondencji może dokonywać organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje lub dyrektor aresztu śledczego, w którym tymczasowo aresztowany przebywa. Zatem ostemplowanie kart pocztowych było zgodne z przepisami prawa krajowego.

45. Ze względu na okoliczności przedmiotowej sprawy, uwzględniając fakt, iż skarżący został postawiony w stan oskarżenia pod zarzutem popełnienia poważnych przestępstw oraz w związku z koniecznością zapewnienia prawidłowego toku postępowania, ingerencja mogła zostać uznana za konieczną w demokratycznym społeczeństwie. Właściwe władze były uprawnione, w ramach marginesu swobody oceny wynikającego z

artykułu 8 ust. 2, do uznania kontroli korespondencji za konieczną dla „zapobiegania przestępstwom”.

46. Zatem ta część skargi musi zostać odrzucona jako oczywiście bezzasadna zgodnie z artykułem 35 ust. 3 i 4 Konwencji.

47. Odnośnie zarzutu skarżącego dotyczącego zgody na jedno widzenie z rodziną w miesiącu oraz oddzielenia od członków rodziny szklaną przegrodą, Trybunał zauważa, iż skarżący nie przedłożył uzasadnienia zarzutów, ani nie przedłożył żadnych dokumentów uzasadniających jego roszczenia.

48. Zatem ta część skargi jest oczywiście bezzasadna i musi zostać odrzucona zgodnie z artykułem 35 ust. 3 i 4 Konwencji.

49. Odnośnie zarzutu skarżącego dotyczącego odmowy widzenia z J.Ch., Trybunał przypomina, iż tymczasowe aresztowanie, jak wszelkie inne środki pozbawiające jednostkę wolności, zawiera w sobie nieodłączne ograniczenie życia prywatnego i rodzinnego. Restrykcje takie, jak ograniczenie liczby widzeń z członkami rodziny, nadzorowanie widzeń oraz, jeśli jest to uzasadnione ze względu na charakter zarzucanych czynów, objęcie osoby aresztowanej zaostrzonym rygiem więziennym lub specjalnymi zasadami odnośnie widzeń, stanowią ingerencję w jej prawa ustanowione artykułem 8, nie stanowią jednak same w sobie naruszenia postanowień tego artykułu (zob. *Kucera przeciwko Słowacji*, nr 48666/99, §§ 127-128, 17 lipca 2007 r.) oraz *Lorsé i inni przeciwko Holandii*, nr 52750/99, § 72).

50. W przedmiotowej sprawie, inaczej niż w sprawie *Gradek* (*Gradek przeciwko Polsce*, nr 39631/06, 8 czerwca 2010 r.) Sąd Okręgowy w Gdańsku przedstawił skarżącemu przyczyny odmowy widzenia z domniemanym kuzynem skarżącego – J.Ch.. Sąd stwierdził, iż skarżący nie udowodnił, że stopień pokrewieństwa skarżącego i J.Ch. uzasadnia widzenie.

51. Ponadto, Trybunał stwierdza, że skarżący nie przedstawił dalszych informacji dotyczących tego zdarzenia lub stopnia pokrewieństwa z J.Ch. W szczególności nie poinformował Trybunału o dalszych wnioskach o zgodę na widzenie z J.Ch. lub członkami rodziny, które nie zostałyby uwzględnione przez władze. Zważywszy na brak uzasadnienia twierdzenia przeciwnego, Trybunał przyjmuje, iż odmowa widzenia z domniemanym kuzynem skarżącego stanowiła przypadek odosobniony.

52. W związku z powyższym Trybunał nie stwierdza naruszenia Konwencji.

53. Zatem ta część skargi musi zostać odrzucona jako oczywiście bezzasadna zgodnie z artykułem 35 ust. 3 i 4 Konwencji.

IV. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

54. Artykuł 41 Konwencji stanowi:

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

55. W piśmie z dnia 4 listopada 2008 r. pełnomocnik skarżącego poinformował Kancelarię, iż potwierdza roszczenia swego klienta zawarte w złożonej skardze. Skarżący domagał się odszkodowania w wysokości 66.000 euro z tytułu szkód niematerialnych.

56. Rząd uznał to żądanie za nadmierne.

57. Trybunał stwierdza, iż skarżący poniósł straty niematerialne, a uznanie naruszenia samo w sobie nie stanowi wystarczającego i słusznego zadośćuczynienia. Mając na względzie okoliczności sprawy oraz dokonując ich sprawiedliwej oceny, Trybunał przyznaje skarżącemu z tego tytułu kwotę 6 000 euro.

B. Koszty i wydatki

58. Skarżący nie przedstawił roszczeń odnośnie pokrycia kosztów i wydatków.

C. Odsetki za zwłokę

59. Trybunał uznaje za właściwe, by odsetki z tytułu niewypłacenia zasądzonych kwot zostały ustalone zgodnie ze stopą kredytu Europejskiego Banku Centralnego na koniec dnia, plus trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYŃ TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargę dotyczącą długości tymczasowego aresztowania skarżącego za dopuszczalną, natomiast pozostałą część skargi za niedopuszczalną;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia artykułu 5 ust. 3 Konwencji;
3. *Uznaje*,
 - (a) że pozwane Państwo ma obowiązek wypłacić skarżącemu, w terminie trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się prawomocny zgodnie z artykułem 44 ust. 2 Konwencji, kwotę 6 000 EUR (sześć tysięcy euro) z tytułu poniesionej szkody niematerialnej, wraz z

ewentualnymi podatkami, w przeliczeniu na walutę pozwanego Państwa po kursie wymiany obowiązującym w dniu rozliczenia;

(b) że od wygaśnięcia powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty płatne od tej sumy będą zwykłe odsetki obliczone według stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego na koniec dnia plus trzy punkty procentowe;

4. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącego dotyczącą słusznego zadośćuczynienia.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono na piśmie w dniu 21 lutego 2012 r., zgodnie z Regułą 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Lawrence Early
Kancelarz

David Thór Björgvinsson
Przewodniczący